

INFANTIL - LEMA 2012 - 2013

Una vegada hi havia una xiqueta que es deia Joana. El que més li agradava era fer nous amics

Un estiu, la seva colla, en Pol, Bruno, la Laia i l'Adrià (es poden posar noms de xiquets de la classe), s'ho passaven molt bé jugant, banyant-se a la piscina, anant amb bici.... però per allí hi havia una altra colla, que sempre els fastidiava. Les que manaven d'aquesta colla, la Clara i la Sofia, que eren les més grans, sempre estan espiant els altres, i pensant com els poden marejar. L'Arnau, el germanet de la Clara, en Pep i la Glòria, que són més petits, fan tot el que els diuen les grans.

Les seves malifetes eren variades: De vegades els maregen tirant pedres al gos de l'Adrià (que es diu Roc, i és gran, tot blanc i molt espavilat) i acaben sempre tirant-se tots pedres uns als altres, fins que es fan sang

Altres cops, com un dia que els de la colla de la JOANA anaven amb bici, aprofitant que les havien deixat per berenar, els de la colla de la Clara els van punxar les rodes de les bicis

Els pares els castigaven i ja no sabien què fer perquè no es barallessin.

Però el més fort va ser la trampa que els van preparar: van fer un forat a terra i el van tapar amb fulles perquè algú caigués. Després es van amagar per veure què passava. El gos, que corria al davant, va ensopegar i va caure a dintre. No podia sortir i no parava de ganyolar. Adrià va córrer per treure'l, però va ensopegar amb una branca i va caure damunt d'unes roques. Es va fer tant de mal que no podia aixecar-se ni moure les cames.

La Clara i els seus van sortir del seu amagatall i, espantats i penedits pel que havien fet, van demanar perdó. Sofia va anar a avisar els pares, que van arribar amb l'ambulància i el van portar a l'hospital.

Pocs dies després van saber que els metges havien dit que no podria caminar més si no l'operaven. Però l'operació i la clínica valien molts diners i no podien pagar-ho. La Clara va proposar fer alguna cosa per recollir diners i ajudar a pagar l'operació. Tots hi van estar d'acord. Després de pensar-ho molt, van decidir muntar una

TOMBOLA (si cal, explicar el que és una tómbola), amb coses que recollirien de tots els veïns que volguessin col·laborar.

Van fer cartells, que van repartir per tot el barri, anunciant la tómbola, que deien:

GRAN TOMBOLA
"PEL DEMÀ DE L'ADRIÀ, ENGANXA'T A JUGAR"

Amb l'ajuda dels pares i una furgoneta, anaven recollint coses per tot el veïnat, i fins i tot, pel poble del costat

Els donaven de tot: nines, cotxes, joguines de tota classe, llibres, contes, CD'S, cafeteres, planxes, jocs de tovalloles, MP3, roba de vestir, una hamaca per a penjar als arbres, bicicletes, pilotes, i fins i tot un balancí que algú tenia arraconat i no sabia on posar.

Van ser uns dies de molta feina, però treballaven amb il·lusió, tots junts.....

El dia que van obrir la tómbola, l'Adrià, que ja havia sortit de l'hospital, va poder anar-hi, amb cadira de rodes, i tots els seus amics van estar molt contents

La tómbola va ser un èxit, però.... al comptar els diners.... es van adonar que no en tenien prou i es van posar una mica tristos. Però quan estaven a punt d'anar-se'n a casa, va arribar una veïna de la Joana. Era una dona velleta, molt bona dona, i que deien que era molt rica, la senyora Teresina.

Els va donar un taló del banc, amb una bona quantitat de diners

Quan ho van veure, van dir: -"Ara sí que eu tindrem prou". -"Visca", cridaven els petits

En Pol va dir, fent un petó a l'Adrià: -"Ara podràs curar-te"

I la Joana, abraçant ben fort a l'Adrià, va dir: -"I, a més, ens hem fet tots amics"

I en Roc, el gos, com si ho entengués el què passava, va dir: -"Bub, bub, bub"

I vet aquí un gos, vet aquí un gat, aquest conte s'ha acabat

TEXT: Isabel Blanch Mauri

Tortosa, 18 de setembre de 2012